

BUM BUM BOURAČKA

ÁĚtvrtek, 06 listopad 2008

Moje první a naštá>stí zatím poslední dopravní nehoda se mi stala v roce 1990 a málem jsem se kvÁ>li ní rozvedla:-) V BrnÁ> se konala po desítkách let svÁ>tová výstava psÁ>. HolÁ>íÁ>ku jsme veÁ>er u našich vymÁ>nilí za škodovku a ráno hurá do Brna. Tam samozÁ>tmějmÁ> Á>tmídil muÁ>¾, výstavu jsme si uÁ>¾ili a zpátky nespÁ>chali, protoÁ>¾e malá byla u našich na víkend a my si pro ni jeli aÁ>¾ na nedÁ>lní obÁ>d.

Tak jsme se zastavili na zpáte>ní cestÁ> v PrÁ>honicích na veÁ>eÁ>tmí. Místo na parkovišti jsme našli aÁ>¾ Škodovka se krásnÁ> vyjímalá v Á>tmadÁ> pro nás tehdy velmi luxusních OplÁ>, VW, BMW apod. VeÁ>eÁ>tmíe skvÁ>lá, krásnÁ> jsme si popovídali, odpoÁ>inuli a dostali výborný nápad, Á>¾e Á>tmídiÁ> si dá po jídle pivo a já dojezu domÁ>, pomalu, po jeho navigace. Na parkovištá> jsme pÁ>tmíšli po desáté veÁ>er, tma, nikde nikdo. Nastartovala jsem a místo abych já blbka normálnÁ> vyjela dopÁ>tmědu a v široké Á>ásti parkovištá> se pomalu otoÁ>ila, tak jsem se rozhodla vycouvat ven, aÁ>¾ na spojovaÁ>ku k dálnici. Couvala jsem otoÁ>ená dozadu a najednou se mi ta silnice zdála dÁ>sivÁ> blízko. ChtÁ>la jsem zabrzdit, zastavit a pÁ>tmědat volant aspoÁ> na tu otoÁ>ku. Místo toho jsem šlápla na plyn. panice, Á>¾e vyletím ven do provozu mezi auta, jsem strhla volant doprava. A zastavila jsem o zánovního vínovÁ> Á>erveného VW. Našim taÁ>¾ným zaÁ>tmížením jsem ho rozpárala na boku, vpÁ>ila blatník a nÁ>jak pÁ>tmítem ještá> utrhla zrcátko. Jeho...

My vyvázli se zkÁ>tmíveným taÁ>¾ným zaÁ>tmížením a lehoulnice zmÁ>klým blatníkem. Po nárazu ticho. V první vteÁ>minÁ> se utýct, ujet, zakÁ>tmíÁ>et honem, pÁ>tměsedni si, odjedeme. Nikdo nás nevidÁ>, neslyšel. VzápÁ>tí jsem se zastydÁ>la, pak rozbreÁ>ela, pak rozklepala strachy Á>¾e budeme platit rozbitého VW, Á>¾e nás to zruinuje, protoÁ>¾e si budeme muset pÁ>jÁ>it, no hrÁ>za. Brada mi vibrovala, zuby drkotaly, nos opuchlej, z oÁ>í vodopád, z nosu nudle. Á>íkám co budeme dÁ>lat, to musíme zavolat policajty a to auto bude urÁ>itÁ> nÁ> kterého toho cizince z hospody, to musíme zjistit Á>í to je a nÁ>jak se s ním dohodnout. A v tu chvíli drahý má>j pronesl památnou vÁ>tu: No má> Á>¾eš a za to ty, tak si to zaÁ>tmíÁ>. Byla jsem v šoku, nikdy pÁ>tmědítím a naštá>stí ani potom má> ve štychu nenechal, ale tehdy ano a já 22letá ubreÁ>ená volala dálniční policii a pak šla do hospody hledat majitele auta. Tam jsem poÁ>¾ádala o pomoc vrchního, popsala auto jako Opla, vrchní zbledl a pravil JeÁ>íši, to bude toho NÁ>mce. Šli jsme za ním a ten málem dostal infarkt, vstal, zbunátNÁ> a Á>tměval Mein Opel? Mein Opel???

Pak vybÁ>hl ven a vrátil se po infarktu, ale s úlevou, Á>¾e to nebyl Mein Opel, ale nÁ>Á>í VW. Nato se vztyÁ>il mladý pár patÁ> tomu VW a pak uÁ>¾ to šlo jako po másle. Byli to mladí manÁ>¾elé, turisté z Velké Británie, kteÁ>tmí jako tehdy mnozí pÁ>tmíjeli projet po pádu Á>¾elezné opony StÁ>tmědní a Východní Evropu. PÁ>tmíletÁ>li do Rakouska, tam si vzali auto z pÁ>jÁ>ovny, vyrazili. V PrÁ>honicích byli na veÁ>eÁ>tmí a nocleh, byli na konci svého okruhu MaÁ>arsko, Polsko, ÁĚeskoslovensko, NDR a na poÁ>átku cesty zpÁ>t do Rakouska. První šok má>li z toho, Á>¾e jsme neutekli a pÁ>tmíhlásili se dobrovolnÁ> k nehodÁ>. D Á>¾e se domluvíme anglicky a Á>¾e poÁ>káme na policii a podepíšeme protokol. TÁ>tměti, Á>¾e za to nic, ale opravdu NIC nebudeme chtít. Tolikrát je bÁ>hem jejich putování okradli, ošidili, poškodili, Á>¾e nemohli uvÁ>Á>tmí svému štá>stí. Jediné, co potÁ>mebovali, byl podepsaný protokol policie pro pÁ>jÁ>ovnu, jako dÁ>kaz, Á>¾e nehodu nezavinili oni ale my.

Dálniční policie byla taky dobrá. NejdÁ>tmíve mi sice pÁ>tmívodili hnedle astmatický záchvat, kdyÁ>¾ se má> zeptali Máte tam nÁ>jakej smrÁ>ák, mladá pani? UvÁ>domila jsem si, Á>¾e u toho auta nebo v autÁ> mohl nÁ>kdo stát a já ho mohla zabít, takÁ>¾e další záchvat plÁ>e, nudlí a kašle, pak vysvÁ>tlení Á>¾e Á>¾ádnej smrÁ>ák. Dnes vím, Á>¾e jsem má>la smrÁ>ák hlásit, byli by tam cobydup, takhle jsme Á>ekali skoro 3 hodiny. Ale byli shovívaví, dostala jsem blokovou pokutu 100 KÁ> v pÁ>ti bloÁ>cích á 20 KÁ>. Ani dýchat do balonku jsem nemusela, nevím jestli za to mohlo jejich slitování nad mým mládím, nebo ti AngliÁ>ani, ale tak hodné policajty jsem jindy nezaÁ>ila.

Dlouhé Á>ekání na policii bylo nakonec pÁ>tmíjemné. Mladá lady má> pozvala na Á>aj s nÁ>jakou povzbuzující meducínou a stÁ>tmí má> tišila v mém mírnÁ> hysterickém Á>¾alu, asi má> považÁ>ovala za chudÁ>rku dÁ>veÁ>ku ze starého svÁ>ta. MnÁ> se však ulevilo, Á>¾e jsme se vyhnuli bankrotu, takÁ>¾e mi mohlo zaÁ>it docházet, Á>¾e se na mne drahý má>j vyprd a zachoval se jako nechlap. Mezitím jsme si povídaly, ukazovaly si fotky z penÁ>Á>enek. Nad fotkou naší dvouleté si málem utrhla hlasivky a já s úÁ>asem zjistila, Á>¾e je tak stará jako má>j muÁ>¾, Á>ili na dítÁ> tehdy pro má> strašaný;livých PÁ>tměmitala jsem co je lepšaný;í, hysterie bez dÁ>ti a s cestováním, nebo hysterie z nabourané škodovky se spícím broukem u našic v postýlce. Meducína v Á>aji zabírala, sbírala jsem svoji angliÁ>tinu a dumala, jak zní anglický ekvivalent "máme malou, jinak lautr hov*o" a "ten zmetek se na má> vykašlal a nechal má> to vylízat aÁ>¾ do dna".

Paní - relativita Á>asu, tehdy pro má> paní, dnes by to byla dívka - asi zpozorovala mé rudnoucí líce, tak jsme se šly projít na Á>erstvý vzduch na parkovištá> mezi auta a výfukové plyny z dálnice. Tam jsme našli oba chlápáky, kteÁ>tmí pÁ>tměkonávali jazykovou bariéru AngliÁ>anovo placátkou. Ochotný Á>umil z houfu, co se vyrojil z hospody, protoÁ>¾e tam chčpálo ale u nás to Á>¾ilo, podal chlápákÁ>m kus klády. Tou vypáÁ>ili vpÁ>ený blatník a pak zaÁ>ali "vyklepávat" rozpáraný bok. Adrenalin mezitím stoupl i vrchnímu, asi Á>¾e se zbavil protivného NÁ>mce MeinOpela, dotáhl lepicí pásku a tou bravurnÁ> pÁ>tmíkurtoval urÁ>ené boÁ>ní zrcátko. Auto bylo po odpÁ>ení blatníku pojízdné. Vrchní dodal tip na automechanika, co dá druhý den auto trochu do pucu aby s ním mohli dojet do pÁ>jÁ>ovny. AngliÁ>ané byli nadšení, jak to všechno nádhernÁ> dopadlo a probÁ>hlo. My byli nadšení, Á>¾e nepÁ>jdeme do basy ani pro úvÁ>r na jejich auto a Á>¾e to všechno tedy dobÁ>tmě dopadlo a probÁ>hlo. Endorfiny nám všem stÁ>tmíkaly z uší, takÁ>¾e jsme dostali ještá> pozvání na mejdan. Pravda, Á>tmídit jsme nemohli ani jeden.

A tak jsme se po vzrušujícím záÁ>itku dostavili k rodiÁ>Á>m na obÁ>d a pro dítÁ>, auto decentnÁ> natoÁ>ené zmÁ>kl stranou od domu. Máma byla celá zelená, táta na ni práskl, Á>¾e celý víkend nespala, Á>¾e jí bylo jasné, Á>¾e JÁ budu chtít Á>tmídit, Á>¾e on SE JAKO VÁ>½DYCKY nechá ukecat a pÁ>jÁ>í mi to, a Á>¾e ještá> ŠTÁŠTÍ, Á>½E JEL SE MNO (pÁ>vodnÁ> má>li být v práci a já byla odhodlaná jet sama), jinak bych sebe nebo nÁ>koho urÁ>itÁ> zabila.

Tohle selhání jsem mu dávala tedy pÁ>knÁ> dlouho seÁ>¾rat a on to narozdíl od jiných seÁ>¾rávacích pokusÁ> pÁ>tmíjímál s výprovinilého hafana. Musel se hodnÁ>, hodnÁ>, hodnÁ> snaÁ>¾it, abych odpustila, dozvÁ>dÁ>li se, Á>¾e kdyÁ>¾ má> nechá na holi

kvůli TAKOVÉ BLBINĚš (však o nic nejde, né?), tak co bude dlat a se stane opravdový přer, že to se raději hned, ale hned rozvedeme, protože s někým takový nebudu, to abych se bála, a si zlomím nohu, že budu nocovat na chodníku, protože nemáme výtah...Hezky si ušil, chudák.

Dodněka si to pamatujeme, je to oblíbená historka k lepšímu a mezi námi staří v principiálně podobné situaci říct "Hele, Práhonice?" ...zabírá to okamžitě na oba :-))) bb